

Kapitel XV.

Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten

Reglerne i det tidligere Forslags §§ 166—168 om Sigtedes Indkaldelse og i dets 2det Afsnits 5te Kapitel om Sigtedes Afhørelse ere her samlede i eet Kapitel, som derhos formentes at have sin naturligste Plads foran Reglerne om Anholdelse og Fængsling. Naar Reglerne i det tidligere Forslags § 206 (om Afhørelse af en privat Anklager eller den forurettede) ikke ere medoptagne, er Grunden dertil dels, at de private Straffesager ere udgaaede af Udkastet, medens der angaaende den private, der paataler i Henhold til § 36, er givet en udtrykkelig Regel i § 371, dels at den erstatningssøgendes Brugbarhed som Vidne og Vidnepligt ligefrem følger af, at egen Interesse ikke længere er Fritagelsesgrund, og at Bedømmelsen af Vidneforklaringernes Værd er fri.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 149.

Om hvad der er „lovlig Indkaldelse“, jfr. § 151 sammenholdt med § 150.

Ordene „og i øvrigt, naar Loven kræver hans Nærværelse“ sigte til § 207, sidste Stk. (anteciperet Bevisførelse), § 233, jfr. § 234 (Domsforhandling for Landsretten), § 303, 3die Stk. (Domsforhandling i almindelige Underretssager), § 316 (Domsforhandling i Politisager, jfr. dog § 312). — Jfr. med Hensyn til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Sigtedes Nærværelse under Appel af Landsretsager § 331 og af Underretssager § 340, 3die Stk. og § 344, 2det Stk.

§ 150.

Saa længe Forundersøgelse ikke er indledet og ej heller Tiltale er rejst, vil Sigtede, naar han ønskes afhørt inden Retten, som Regel være at indkalde til Møde for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig, se § 50. Forbeholdet i Paragrafens 4de Stykke sigter til § 226, jfr. § 303, og § 310.

§ 151.

Angaaende Paalæg af Retten om nyt Møde, se § 91. „Hvor ikke andet er bestemt“ jfr. § 226.

Ved Reglen i 2det Stykke (jfr. Ordene „angive, hvorpaa Sigtelsen gaar ud“)

i Forbindelse med Reglerne i § 104 om Vidneindkaldelse (jfr. Ordene „Indkaldelsens Øjemed“) udelukkes det at affatte Tilsigelser saaledes, at den tilsagte ikke ved, om han indkaldes som Vidne eller Sigtet.

I Modsætning til de forudgaaende Regler har Reglen i sidste Punktum af nærværende Paragraf ogsaa Hensyn til den fængslede Sigtede, idet denne ifølge § 226 skal have særlig Tilsigelse til Domsforhandlingen.

§§ 152—154

angaa Sigtedes Afhørelse og gennemføre det Hovedprincip i Anklageprocessen, at ingen Tvang maa anvendes over for Sigtede til Fremskaffelse af Tilstaaelse; Sigtede har med andre Ord ingen Pligt til at udtale sig, og hans Tavshed kan — bortset fra visse Politisager (§ 312) — ikke i og for sig betragtes som Bevis mod ham. Med de her udtalte almindelige Regler maa sammenholdes de mere specielle Regler om Afhørelser under Forundersøgelsen i § 210 og under Domsforhandlingen i §§ 242, 269 og 272 (jfr. §§ 303 og 316 samt §§ 341 og 361).

Kapitel XVI.

Anholdelse.

Nærværende Kapitel, der svarer til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV, 2den Del, er i Realiteten ikke meget afvigende fra dette. Bortset fra nogle redaktionelle Omskrivninger, er det nærmest kun med Hensyn til Betingelserne for den Anholdelse, der kan finde Sted uden forudgaaende Indkaldelse, at der er foretaget nogen Ændring.

Naar nemlig det tidligere Forslag i sin § 170 kun hjemlede fri Adgang til Anholdelse af mistænkte, naar disse enten ere Vagabonder, eller Folk, som ikke have Bolig eller dog varigere Ophold i Riget eller ere „ubekendte, om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger haves eller kunne fremskaffes“, medens Anholdelsesbeføjelsen over for alle andre forudsætter, dels at der er Tale om større Forbrydelser end dem, der paatales under Politisag, dels at der er særlige Grunde til at antage, at vedkommende vil unddrage sig Ansvar, saa har Tanken her-